

Încinge-ne cu adevărul!

Apostolul îi îndeamnă pe credincioșii din Corint: „Râvniți cele spirituale, dar mai ales să profețiți” (1 Corinteni 14.1), și este cu siguranță bine să luăm aminte la acest îndemn; dar fiecare frate care crede că este însărcinat de Domnul cu vestirea Cuvântului ar trebui să vegheze cu seriozitate ca ceea ce vestește să fie adevărul divin pur, fără amestec uman. Dacă nu face așa, se poate întâmpla ca cuvintele sale să aducă mai mult blestem decât binecuvântare. Mai ales prezentările bazate pe propria opinie, care sunt echivalente cu părerile omenești, provoacă neclaritate și nesiguranță în sufletele neconsolidate. Adesea, concepte greșite despre planul de mântuire al lui Dumnezeu se strecoară în suflete. Un vestitor al Cuvântului trebuie să accepte doar acest Cuvânt pentru sine și pentru alții; altfel, va avea aceeași soartă ca și agricultorul care seamănă semințe amestecate cu buruieni în brazda câmpului și mai târziu vede semințele bune acoperite de buruieni sau chiar invadate de acestea. Grânarele sale se umplu cu o recoltă slabă.

Pericolul unei predici bazate pe principii legaliste este deosebit de mare. Așa era deja pe vremea apostolilor și nu este altfel nici astăzi. Ca urmare a unei astfel de învățături greșite, ascultătorii, în special credincioșii tineri, sunt conduși să-și îndrepte privirea asupra lor înșiși și asupra stării lor slabe de credință, în loc să o îndrepte asupra Domnului și a harului Său. Ei sunt încurajați să creadă că pot să-și îmbunătățească starea lor inferioară prin propriile fapte și că pot să se ridice la un nivel mai înalt al vieții de credință prin propriile forțe, ajungând în cele din urmă la o viață de credință fără încercări, și astfel ajung să se angajeze într-o activitate strict legalistă. În loc să se odihnească în jertfa lui Hristos, care s-a împlinit odată pentru totdeauna, și să găsească putere și har în privirea Persoanei Sale, ei se uită la ei înșiși și la progresele lor. O astfel de stare nu poate umple inima decât cu îngrijorări și temeri. În efortul sincer de a lupta împotriva vechii naturi, care încă locuiește în ei, și de a se elibera de influențele ei, astfel de credincioși trebuie să experimenteze din ce în ce mai mult cum vechea natură știe să-și impună cerințele în mod repetat.

O soră, care ajunsese într-o astfel de stare prin învățăturile unui predicator, s-a dus la acesta, înspăimântată, în speranța că va afla de la el motivul neliniștii sale și că va auzi de la el ce cale trebuie să urmeze pentru a o remedia. Răspunsul pe care l-a primit a fost: „Nu i-ai adus încă Domnului toate păcatele tale, altfel nu ai avea o astfel de neliniște”. Din fericire, prin discuția cu un alt frate, care vedea clar acest aspect, sora noastră a găsit răspunsuri la întrebările care o frământau. Învățăturile lui i-au dat certitudinea că prin jertfa lui Hristos nu numai vina păcatului credinciosului a fost complet ștersă, ci că el însuși a fost judecat în Hristos și a murit împreună cu El. Cât de fericită și recunoscătoare a fost când a realizat că este imposibil să obții iertarea păcatelor doar parțial sau că Dumnezeu ar fi putut face doar jumătate din lucrare!

Niciun om nu ar putea ajunge la adevărata pace și liniște a sufletului dacă nu ar avea certitudinea că, odată cu eliberarea sa de sub puterea lui satan, toate păcatele sale, mari și mici, da, chiar el însuși, *asa cum Dumnezeu îi cunoștea păcatele și starea*, au fost șterse. Păcatele și fărâdelegile omului sunt atât de numeroase, iar starea lui naturală este atât de strică, încât el (și niciun muritor) nu ar putea recunoaște nici măcar aproximativ acest lanț nesfârșit de păcate și fărâdelegi, precum și această sursă iremediabil strică a tuturor relelor. Cuvântul ne învață, prin urmare, în multe, multe locuri, că omului, care crede din inimă în Isus, i se acordă din partea lui Dumnezeu o îndreptărire definitivă și eternă. Domnul îi spune femeii canaanence: „Iertate sunt păcatele tale”. Aceasta a fost o achitare fără restricții. Da, deja în vechiul legământ se spune: „Nicidecum nu-Mi voi mai aminti de păcatele lor și de nelegiuirile lor”.

Cu altă ocazie, într-o predică a fost exprimat punctul de vedere eronat, adesea citat, că un credincios poate cădea din har și se poate pierde. Ca text, predicatorul a folosit cuvintele: „Urmăriți pacea cu toți și sfințenia, fără de care nimeni nu-L va vedea pe Domnul” (Evrei 12.14). Fără să vrea și fără să bănuiască, și acest predicator s-a făcut vinovat de o mare denigrare a jertfei lui Hristos. Unii dintre ascultători, tulburați în adâncul sufletului, au luat legătura cu câțiva frați în această privință și au fost învățați că, oriunde se susține această opinie, nu se recunoaște valabilitatea deplină și puterea divină a acelei jertfe prețioase. Cum ar putea fi pierdut cineva care a fost mântuit „o dată pentru totdeauna”? Mântuirea lui, eliberarea lui din lanțurile lui satan este irevocabilă și, slavă Domnului, nu este supusă restricțiilor impuse de eventuala lipsă de credincioșie a credinciosului. Credinciosul este desăvârșit pentru totdeauna printr-o *singură* jertfă (Evrei 10.14). Dumnezeu nu-l mai vede în starea lui veche, ci „în Hristos”. Este de la sine înțeles că păcatul și carnea sunt încă *în el* și că, prin urmare, el este chemat să urmărească sfințenia în toate lucrurile; dar el nu mai este „în carne”, ci „în Duh” (Romani 8.9). Multe pasaje din Scriptură oferă explicații clare în acest sens și este recomandabil să se rețină în mod special astfel de pasaje, pentru a putea sluji ocazional sufletelor neconsolidate.

În mod ciudat, predicatorul în cauză a rămas ferm în convingerea mântuirii sale, recunoscându-o ca fiind definitivă, deși nu putea afirma că viața sa, ca și a oricărui alt credincios, era lipsită de păcat.

Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Toți greșim în multe feluri”, dar în același timp spune și că credinciosul este mântuit odată pentru totdeauna.

Rămâi la noi, Lumină,
Cu claritatea ta
Și dă-ne adevărul,
Să stăm pe calea Ta!

Titlul original: „Umgürt‘ uns mit der Wahrheit!”

Sursa: *Botschafter des Heils in Christo*, Anul 76, 1928, pag. 249-252.